

Маринчо Страшниятъ умрѣлъ въ 1762 г. Жена му се наричала Дафна, починала на 14 септ. 1783 год. За него Балчо Нейковъ пише: „Маринчо Вълковъ е билъ най-голѣмиятъ синъ на Вълко Бинбела. Той отъ младини билъ войнишки главатаръ, награденъ отъ Карлъ XII Шведски съ лента отъ 1732(?) г. и станалъ ага (войнаганъ) съ награждения отъ султанъ Селима I калпакъ и чанта — знакове за признати войнишки права за главатарство въ Факия, които да минаватъ въ наследство съ знаковетъ. Съ тѣхъ той управлявалъ цѣли 30 години (1732—1762). Турцитъ го наричали „Сарпъ Маринчо“, а българитъ — Маринчо „Страшния“. Той освенъ едрина ималъ и голѣми очи, вежди и мустаци; гласътъ му билъ много гърлестъ. Той надминавалъ всички отъ цѣлия си родъ, да носи чисти дрехи и да язди горделиво арабски атове. Безъ сеймени нигде не ходѣлъ. Обичалъ много да отива на църква, обичалъ пѣснитъ, мразѣлъ пияниците и калугеритъ; не обичалъ: шегата и смѣха. Знаелъ добре гръцки и молдовански езици и ималъ голѣмо влияние до Одринъ и Цариградъ. Когато говорѣлъ, като че земята се дънѣла; билъ много красноречивъ и много хубавецъ, набитъ по тѣлосложение и добъръ на характеръ. На старо време яздѣлъ руски коне. По голѣми празници и народни тържества, той ходѣлъ много наконтенъ и най-вече обичалъ да се гордѣе съ Карловата лента